

Jazzfundament met af en toe een flinke bom

Jamie Peet

Een berg dynamiek, een single stroke roll op topsnelheid en twee absoluut verrassende ideeën: dat hoor ik in de luttele seconden die ik nodig heb om de hal van de Amsterdamse Badcuyp te doorkruisen. Binnen zit drummer Jamie Peet; net 21 geworden, maar met een berg muzikale bagage om u tegen te zeggen.

tekst en foto's Hugo Pinksterboer

Die avond in de Badcuyp is Peets derde keer als sessieleider. 'Het is goed om ook 's de bandleider te zijn, al is dat hier tussen aanhalingstekens. Maar ik nodig wel de gasten uit waar ik mee wil spelen, en ik mag alles doen wat me invalt.'

Wat hem invalt, is nogal veel, zacht gezegd. Zet hem achter z'n drumstel, en Peet is een groot borrelend vat met vrolijke uithalen, onverwachte wendingen, vreemde verschuivingen en razendsnelle reacties op alles wat hij hoort en ziet. Niet voor niets is zijn blik bijna voortdurend op de toetsenist Joost Swart en bassist Joel Illerhag gericht. 'Ik was

de eerste keer dat ik bewust naar jazz luisterde al gefascineerd door de energie die er vanuit kan gaan, maar vooral ook door de intensiteit van de samenwerking, door hoe je al spelend samen een richting kunt kiezen. Dan denk ik, als ik drummers noem, aan mensen als Tony Williams of Elvin Jones.

'Toen ik op m'n zestiende aan de vooropleiding van het conservatorium begon, draaide dat vooral om de muziek uit de periode daarvoor: Papa Jo Jones, Philly Joe Jones, Art Blakey... Daar vond ik in eerste instantie niet veel aan. Een beetje oubollig, ook door de sound uit die jaren, en doordat ik op dat moment al naar Jeff Watts en Eric Harland luisterde.

Pas toen ik me realiseerde waar Williams en Elvin hun inspiratie vandaan haalden, kreeg ik meer waardering voor die old school jazzdrummers. Nu pas zie ik de invloed die ze op latere drummers hadden en hoor ik hoe die mannen gewoon keihard swingen.'

Analytisch

Je hoeft Peet maar heel even jazz te horen spelen om te weten dat hij ook veel breder bezig is. Vierkante grooves in een jazzthema, een bassdrumklopper die hij met evenveel plezier van het vel laat stuiten als dat hij hem erin begraaft, hihatgrooves >>

Peet over zijn spullen

Die avond in de Badcuyp zat Peet achter een set met een knetterhoog gestemde 13"x7" Ludwig Black Magic snare, een 16" floortom en daarachter een extreem laag gestemde houten 14"x6½" Pearl Signature snaredrum, die bijna als een tom met snaren klinkt. Dezelfde combinatie zet hij ook wel neer voor meer groove-georiënteerde gigs, waarbij de floor en die tweede snare soms van plaats wisselen. Voor popachtige dingen kiest hij eerder voor een kit met 12" en 16" toms. 'Die heb je vooral in fills nodig, om het allemaal wat rond te maken.'

Voor traditionele jazzgigs gaan er vaak een hoger gestemde 12" en een 14" mee. Bassdrums heeft hij in 18", 20" en 22".

In zijn bekkentas vind je onder meer een Zildjian Kenny Washington Bounce ride en een Crash Of Doom, een stevige 22" ride en een 22" Trash Hit van Istanbul Agop, een 14" K Zildjian hihat en een oude Avedis hihat voor jazzgigs. 'Ik gebruik ook regelmatig een stack met een 14" hihatbekken of een kleine crash op een 18" bekken met van die grote gaten erin. Het merk weet ik even

niet, maar het is een bekken dat ik ooit op een beurs won. Als je zo'n stapeltje een beetje aandraait, heb je een geweldige sound voor hiphop-grooves.

'Als ik lekker mag meppen, speel ik meestal met Vic Firth David Garibaldi stokken of de Extreme 5A, die iets langer is dan de normale 5A. Voor jazz pak ik de Maple Sweet Ride van Vater; een heel dunne, lichte stok. Dat geeft me op bekkens een veel bredere dynamische range, en ik kan de sound beter sturen door hoe en waar ik ze precies raak.'

Zijn trommels stemt hij altijd ter plekke. 'Vooral snaredrums reageren heel sterk op de akoestiek. In de ene ruimte kun je hem echt niet hoger stemmen omdat hij echt aan z'n piek zit. Als je dan ergens anders speelt, in een grotere zaal, heeft-ie zo veel meer ruimte om z'n geluid te maken dat je 'm toch nog iets hoger kunt draaien.' En hoog moet hij, die eerste snare. 'Ik hou van een duidelijke, expressieve klap. Dat heeft met die bodem te maken, waar ik het eerder over had. Net zoals laag echt laag moet zijn. Grote contrasten. Het fundament, weet je.'

'Of je nu makkelijke of complexe muziek speelt, je moet als drummer vooral de boel bij elkaar houden'

>> waar je een ride verwacht. 'Voordat ik jazz ging spelen, speelde ik al veel funk, hiphop en soul. Nog steeds, eigenlijk, bijvoorbeeld met rapper Pete Philly. Dat is natuurlijk heel anders dan op zo'n sessie waar ik helemaal m'n eigen gang mag gaan. Commerciëler, meer groove-georiënteerd. Maar ik doe het allebei even graag, omdat ik het spannend vind om ideeën en elementen uit alle mogelijke verschillende stijlen te mengen, om ze elkaar te laten beïnvloeden en daar een geheel van te maken. Daarom luister ik ook veel naar alle mogelijke soorten muziek. Niet alleen voor m'n plezier, maar ook heel analytisch. Dat gaat van klassiek, waar iedereen speelt wat er staat, tot soul, waar alles vanuit het gevoel komt, en alles ertussenin. Echt proberen te snappen wat er gaande is. Pas daarna kun je de grenzen tussen die stijlen laten vervagen en er iets eigens van maken.'

Dat lijkt hem heel goed af te gaan. Wie weer eens het gevoel krijgt dat het Real Book inmiddels wel doodgespeeld is, kan zich door Peet en consorten eenvoudig op andere gedachten laten brengen. Natuurlijk zijn melodie en akkoordenschema nog herkenbaar, maar klassiekers als *Footprints* (in 5/4) en *Caravan* worden moeiteloos en *on the fly* omgebouwd tot muziek waar we weer jaren mee vooruit kunnen.

Commentaar

Ernst Glerums album *Paper Models*, onderwerp van Op je oren in SWK 167, kwam op vrijwel dezelfde

manier tot stand. Met de commentaren van Mark Eeftens ('Als de drummer in het tweede nummer al tapdansend over zijn rim danst, weet je meteen dat hij zijn klassiekers kent.') en Dick de Waal ('Ongelofelijk hoe deze musici met weinig noten veel kunnen vertellen.') was hij natuurlijk meer dan blij, maar de reactie van drumveteraan Steve Clover intrigeerde hem het meest. 'Clover vond het weinig consistent, zag ik. Dat had er vast mee te maken dat we de muziek niet gerepeteerd hebben en je van elk nummer de eerste take hoort. Het ging ons juist om die spontaniteit. Dat mijn spel hem aan Paul Motian deed denken, beschouw ik natuurlijk als een groot compliment, ook al hoopte Clover dat het Motian niet was... Ik moet toch echt eens serieus naar die man gaan luisteren, denk ik.'

Ondertussen werkt Peet er hard aan om vooral als Jamie Peet herkend te worden. 'Van Steve Gadd weet je altijd dat hij het is, of hij nu met Chick Corea jazz speelt of een popnummer drumt. Hoe ik dat aanpak? Om te beginnen door de muziek die ik speel zo veel mogelijk bodem te geven. Het oergevoel, het fundament. Of je nu makkelijke of complexe muziek speelt, je moet als drummer vooral de boel bij elkaar houden – en dan laat ik af en toe een flinke bom laten vallen om de boel weer even wakker te schudden... Visie, dat is een tweede ding. De manier waarop ik het verhaal vertel, de manier waarop ik met spanning en ontspanning omga, hoe ik reageer op mijn medemuzikanten, de ideeën die daardoor ontstaan. En dan sound,

natuurlijk. Van de set-up die ik kies tot hoe ik alles stem, de stokken die ik gebruik en hoe ik sla. Ik heb heel veel met verschillende vellen geëxperimenteerd, maar de manier waarop je je snaredrum bespeelt, is eigenlijk nog belangrijker. Als een snaredrum goed gestemd is en een brede range heeft, kun je er alleen al door je touch wel tachtig verschillende sounds uit halen. Hoe gebruik je je rebound, speel je vooral vanuit je pols of je vingers, of zet je je hele arm erachter... Daarom speel ik vaak ook zonder extra toms: ik heb genoeg aan mijn twee snaredrums.'

Terugkeergarantie

Hoe liep het eigenlijk met dat conservatorium af? 'Ik werd bij mijn auditie meteen aangenomen voor het eerste jaar, maar ze wisten niet dat ik nog gewoon op school zat. Dus begon ik met de vooropleiding. In de loop van het tweede jaar ben ik gestopt. Tijdelijk, in principe. Ik was heel veel aan het spelen en had het idee dat ik daarvan op dat moment meer opstak dan van school. Dat lijkt tot nu toe ook te kloppen, maar ik heb wel een terugkeergarantie; als ik dat wil, kan ik zo weer instromen.'

Of Peet daar ooit gebruik van zal maken? Voorlopig staat er een Europese tour met Pete Philly op het programma, hangt Peet regelmatig rond bij Benjamin Herman, komt Ernst Glerums op zijn sessie spelen en stroomt zijn agenda voor de komende maanden alweer aardig vol... ■